

[Møller Andersen]

amtsligningsrådet, og dette sammenholdt med det nye oplysningssystem, som skatteministeren har nævnt, skulle gøre det lettere at komme også vanskeligt gennemskuelige skattesager til livs.

På denne baggrund kan socialdemokratiet ikke medvirke til, at beslutningsforslagene vedtages.

Glistrup (FP):

Sprogligt er det en lise at arbejde med de 7 forslag fra venstresocialisterne. Her udtrykkes på et klart og tydeligt dansk med en konsekvens og sammenhæng i tankegangen, hvad det i grunden er partiet ønsker indført – altså helt modsat når vi til hverdag skal sidde og tumle med forslagene fra regeringen, hvad enten det er på skatteområdet eller på andre områder, hvor man jo må bruge en væsentlig del af sin arbejdskraft til at dechifrere, hvad det er for noget mærkeligt noget, der står. Den opfattelse, at sproget er til for at skjule, hvad man i grunden mener, i nogle mere eller mindre uforståelige udsagn, er altså ikke noget, som venstresocialisterne er faldet for, og det skal venstresocialisterne selvfølgelig have ros for.

Teknisk kan man drøfte, om ikke venstresocialisterne, når man har så klare intentioner og så fast udtrykker det, i stedet for at gå omvejen ad beslutningsforslag skulle være gået direkte på og have udmøntet det i lovforslag. Beslutningsforslag er vel for den bløde mellemvares partier som kristeligt folkeparti og det radikale venstre og centrumdemokraterne og sådan nogle. Jeg synes ærlig talt ikke rigtig, at venstresocialisterne kan være bekendt at forfalde til at bruge beslutningsformen, men det er selvfølgelig en teknisk detalje, som knap nok ænses uden for dette hus.

Når man vender sig til indholdet, er det ganske klart og åbenbart således, at fremskridtspartiet går imod de forslag, som er fremsat fra venstresocialisternes side. Vi har da været længe nok i dette hus til, at vi har mistet sommerfuglestøvet, og vi ved, at det vil blive udlagt, som om vi bare vil gå kapitalistspekulanternes ækle ærinde, og at det er det, der er baggrunden for vor stillingtagen. Det kan jeg lige så godt starte med at demtere. Det er det ikke. Der er ikke i dag – sådan som dengang venstresocialisternes bi-

bel blev skrevet – nogen afgørende modsætning mellem arbejdsgivere og arbejdere. På disse områder løber arbejdsgivernes og arbejderne interesser fuldstændig parallelt. De er interesseret i, at pengene kommer til at arbejde mest givtigt, mest fri for snagen fra statsmyndigheders side, i det private erhvervsliv, sådan at pengene på den måde kan være med til at etablere højere levestandard i form af lavere forbrugerpriser, og så vi når frem til, at der bliver brug for flere arbejdspladser, fordi man har investeret fornuftigt dér, hvor man kan producere bedst.

Hele dette forældede livssyn, som ligger bag ved venstresocialisternes opfattelse, at vi bare skal se at få ansat nogle flere embedsmænd til at rende rundt og snage noget mere i de private virksomhedsejeres forskellige dispositioner, er et fejlsyn, som, om det ikke gik i graven med Karl Marx eller med sidste århundrede, i hvert tilfælde afgørende er gået i graven for adskillige år siden. I den henseende fortjener venstresocialisternes forslag bestemt ikke ros.

Når vi fra fremskridtspartiets side går imod venstresocialisterne på det område, der her er tale om, så er det ikke, fordi vi vil indrulleres i denne ligegyldige, forældede, for længst afdøde klassekamp, som venstresocialisterne taler så meget om, men så er det simpelt hen på baggrund af den gamle problemstilling, som allerbedst er blevet fremstillet i diskussionen imellem dr. Relling og Gregers Werle, der kommer med den ideale fordring og tror, at man virkelig kan løse problemerne ved at give nogle regler, der ser tilforladelige ud på et stykke papir. Vi har i fremskridtspartiet for længst gennemskuet indkomstkatten; indkomstkatten har passeret det trin, hvor det er muligt at forbedre den ved at lappe på den, som man vil fra venstresocialisternes side med disse forslag. Vi optræder som dr. Relling, der totalt afviser denne livsløgn, som man fra venstresocialisterne bygger disse forslag på, den ideale fordring. Vildanden er så vingeskudt, og indkomstkatten er så gennemført nedbrudt, at det ikke kan nytte noget at tro, at man ved at lave disse broderinger på den kan opnå at få indkomstkatten til at fungere bedre. Indkomstkatten skal væk.

Lov er lov, og lov skal brydes. Det er det, som er fremskridtspartiets holdning på indkomstkattens område. Loven skal brydes,